

UZASADNIENIE

11 października 2018 r. powód Bank (...) Spółka Akcyjna w W. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin- Zachód w Lublinie pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko M. Z. o zapłatę kwoty 9.808,42 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego liczonymi od kwoty 8.658,37 zł od dnia 28 września 2018 r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że powyższa należność wynika z Umowy Pożyczki (...) nr (...) z 31 maja 2013 r., której to pożyczki pozwana nie zwróciła, pomimo przedsądowych wezwań do zapłaty. Powód wskazał, że na zadłużenie składa się należność główna w kwocie 8.658,37 zł oraz odsetki naliczone od należności głównej od 20 maja 2017 r. do 7 marca 2018 r. w kwocie 588,61 zł, naliczone według stałej stopy procentowej w wysokości 10%. Umowa pożyczki została pozwanej wypowiedziana pismem nadanym listem poleconym z dnia 16 stycznia 2018 r.

Postanowieniem z dnia 22 października 2018 r. Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu Szczecin- Centrum w Szczecinie.

W dniu 11 stycznia 2019 r. Sąd Rejonowy Szczecin- Centrum w Szczecinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (ówczesna sygnatura akt I C 4127/18), którym w całości uwzględnił żądanie pozwu.

W przepisany terminie w dniu 20 lutego 2019 r. pozwana M. Z. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, którym zaskarżyła ww. nakaz w całości i wniosła o oddalenie powództwa w całości. Pozwana zakwestionowała powództwo co do zasady jak i wysokości, nie precyzując tych zarzutów.

Pozwana, prawidłowo zawiadomiona, nie stawiała się również na wyznaczony na 6 lutego 2020 r. termin rozprawy.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 31 maja 2013 r. M. Z. zawarła z Bankiem (...) Spółką Akcyjną w W. umowę pożyczki nr (...), na podstawie której Bank udzielił jej pożyczki w wysokości 17.000 zł na okres 84 miesięcy - §2 ust. 1 i 2.

P. zobowiązała się do spłaty udzielonej pożyczki, po uprzednim potrąceniu z wypłaconej kwoty 170 zł tytułem prowizji (§3 ust. 2). Wypłata pożyczki następowała poprzez przelew środków na rachunek wskazany do rozliczania pożyczki, w terminie 7 dni od dnia zawarcia umowy (§2 ust. 8 i 9).

Kwota pożyczki była oprocentowana wg stałej stopy procentowej, wynoszącej na dzień zawarcia umowy 13,90% (§2 ust. 4). Kapitał pożyczki niespłacony w terminie był oprocentowany zmienną stopą procentową, która na dzień zawarcia umowy wynosiła 18% (§3 ust. 8).

Spłata pożyczki następowała poprzez obciążanie rachunku wskazanego w umowie do wysokości wszystkich należnych bankowi kwot w terminie ich wymagalności z tytułu udzielonej pożyczki. Pożyczkobiorca zobowiązał się zapewnić na tym rachunku wystarczające środki, które następnie pobierał bank (§4 ust. 1 i 2 oraz §5).

Integralną część umowy stanowiły Regulamin kredytów i pożyczek udzielanych klientom indywidualnym przez Bank (...) Spółkę Akcyjną w W. oraz cennik. Zgodnie z §11 ust. 1 pkt 3 ww. regulaminu, Bank mógł wypowiedzieć umowę z 30 dniowym terminem wypowiedzenia w przypadku niedotrzymania przez pożyczkobiorcę warunków udzielenia kredytu.

Dowód:

-Umowa pożyczki gotówkowej nr 1305311784z 31 maja 2013 r. – k. 19-22,

-Regulamin kredytów i pożyczek udzielanych klientom indywidualnym przez Bank (...) Spółkę Akcyjną w W. – k. 27-30,

-cennik – 31.

Pozwana M. Z. nie spłacała ww. pożyczki zgodnie z ustalonymi ratami. Pismem z dnia 10 października 2017 r. pożyczkodawca Bank (...) Spółka Akcyjna w W. wezwał M. Z. do zapłaty zaległości w kwocie 1.645,71 zł powstałego w związku z niespłaceniem rat spłaty pożyczki i odsetek w terminie 14 dni, pod rygorem wypowiedzenia umowy.

Pozwana nie dokonała spłaty zadłużenia, zatem następnie pismem z dnia 15 stycznia 2018 r. pożyczkodawca wypowiedział M. Z. umowę z dnia 31 maja 2013 r. za 30 dniowym terminem wypowiedzenia.

Ostatecznie M. Z. dokonała jedynie częściowej spłaty pożyczki.

Zadłużenie pozwanej na dzień 28 września 2018 r. z tytułu umowy pożyczki z dnia 31 maja 2013 r. nr (...) wynosiło:

- 8.658,37 zł należności głównej,

- 588,61 zł tytułem odsetek umownych, naliczonych od należności głównej od 20 maja 2017 r. do dnia 7 marca 2018 r.

- 561,44 zł tytułem odsetek przeterminowanych naliczonych od należności głównej za okres od 21 maja 2017 r. do 27 września 2018 r.

Od kwoty niespłaconego kapitału pożyczkodawca nalicza dalsze odsetki za opóźnienie, stosowanie do postanowień umowy.

Dowód:

- pismo z dnia 10 października 2017 r. z dowodem doręczenia – k. 33-34,

- pismo z dnia 15 stycznia 2018 r. z dowodem doręczenia – k. 25-26,

- wyciąg z ksiąg rachunkowych banku - k. 18,

- wyciąg i historia rachunku – pływa CD k. 53

- pełnomocnictwa – k. 32, 52

- wydruk informacji z KRS – k. 35-51

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się w całości uzasadnione.

Na wstępie wskazać należy, że w sprawie znajdują zastosowanie przepisy kodeksu postępowania cywilnego w brzmieniu sprzed 7 listopada 2019 r. - zgodnie z art. 11 ust. 3 ustawy z 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2019 r. poz. 1469), albowiem sprawa została wszczęta w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 11 października 2018 r., nadto wydany został nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Powódka wywodziła swoje roszczenie z umowy pożyczki gotówkowej nr (...) z dnia 31 maja 2013 r.

Podstawą prawną żądania pozwu stanowił art. 3 ust 1 i 2 pkt 1 Ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U.2016.1528.j.t.), zgodnie z którym przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255 550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w

zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki. Zgodnie zaś z treścią art. 720 § 1 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Podstawowym obowiązkiem pożyczkodawcy jest wydanie drugiej stronie przedmiotu pożyczki, natomiast obowiązkiem pożyczkobiorcy jest zwrot przedmiotu pożyczki w umówionym terminie.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie dowodów z wymienionych wyżej dokumentów prywatnych, złożonych przez powódkę, których to autentyczność nie była w toku procesu kwestionowana przez pozwaną, nie wzbudziła również wątpliwości Sądu.

Poza ogólnym kwestionowaniem żądania pozwu co do zasady jak i wysokości pozwana nie podniosła innych, bardziej precyzyjnych zarzutów.

Zgodnie z zasadami, którymi rządzi się proces cywilny obowiązek przedstawienia dowodów, w myśl przepisu art. 3 k.p.c., spoczywa na stronach, zaś ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Nie wymagają jednak dowodu – stosownie do przepisu art. 229 k.p.c. - fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości co do swej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. Nadto zgodnie z zasadą kontrydiktoryjności, rządzącą procesem cywilnym, rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Przepis art. 230 k.p.c. stanowi z kolei, że gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Mając powyższe na uwadze stwierdzić należy, że to strona powodowa, która domaga się zapłaty pewnej należności na drodze sądowej, winna co do zasady wykazać, iż należność ta – oznaczona co do wysokości, tytułu i daty płatności przysługuje jej wobec osoby pozwanej. Jednocześnie należy mieć na uwadze, że reguła dotycząca ciężaru dowodu nie może być rozumiana w ten sposób, że zawsze, bez względu na okoliczności sprawy, spoczywa on na stronie powodowej. Zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu, wynikającym z przywołanego przepisu, powód jest zobowiązany do wykazania wszystkich okoliczności uzasadniających jego roszczenie tak co do zasady jak i wysokości. Pozwany zaś, który odmawia uczynienia zadość żądaniu powoda, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (vide wyrok Sądu Najwyższego z 3 października 1969 r., II PR 313/69, Legalis 14124 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1982 r., I CR 79/82, Legalis 23098). Podkreślić jednakże należy, że art. 6 k.c. rozumiany być musi przede wszystkim w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał. (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2006 r., IV CSK 299/06, Legalis 161055 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2007 r., II CSK 293/07, Legalis 162518).

Uwzględniając zatem przedstawione powyżej zasady rozkładu ciężaru dowodu oraz podstawę prawną żądania pozwu stwierdzić należy, że na stronie powodowej spoczywał obowiązek wykazania, że zawarł z pozwaną umowę pożyczki, z której wywodzi swoje roszczenia, że kwota pożyczki została przeniesienia na pożyczkobiorcę, natomiast na pozwanej ciąży obowiązek wykazania, że zwróciła pożyczkodawcy kwotę pożyczki lub chociażby, że spłaciła pożyczkę w wyższej wysokości, niż twierdzi strona powodowa.

W ocenie Sądu, mając na uwadze zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, stwierdzić należy, że powód wywiązał się ze spoczywającego na nim obowiązku wykazania żądania pozwu.

Fakt zawarcia umowy został wykazany przez powoda poprzez przedłożenie umowy z podpisem pozwanej. Pozwana kwestionując powództwo co do zasady nie podniosła jakichkolwiek bardziej precyzyjnych zarzutów możliwych do merytorycznego rozpoznania, np. nie zakwestionowała prawdziwości swego podpisu na umowie i nie powołała

dowodu na okoliczność, że podpis ten do niej nie należy. Również Sąd nie dopatrzył się jakichkolwiek okoliczności, np. przedawnienia się roszczenia lub braku wymagalności, które przesądzałyby za oddaleniem powództwa.

Na okoliczność uruchomienia kredytu udzielonego na podstawie spornej umowy powód przedłożył historię operacji wraz z wyciągami za poszczególne miesiące trwania umowy. Z historii tej wynika, że pozwana otrzymała kwotę pożyczki i zaczęła spłacać pożyczkę. Popadła jednak w opóźnienie, co było powodem wezwania do zapłaty z dnia 10 października 2017 r. Wezwanie to okazało się bezskuteczne i skutkowało wypowiedzeniem umowy – pismem z dnia 15 stycznia 2018 r.

Powód wywiązał się zatem także z obowiązku polegającego na wykazaniu wymagalności należności dochodzonej pozwem. Z treści umowy z dnia 31 maja 2013 roku wynika, że pożyczka została udzielona pozwanej na okres 84 miesiący, czyli 7 lat. Obowiązkiem powoda było zatem wykazanie, że przed upływem tego okresu dokonała wypowiedzenia umowy. Z obowiązku tego w ocenie Sądu powód się wywiązał, pozwana zaś nie kwestionowała zasadności i skuteczności tego wypowiedzenia.

Pozwana nie przedłożyła jakiegokolwiek dowodu na okoliczność, że dokonała wpłat w innych kwotach niż te, które zostały ujęte w historii operacji na koncie, w konsekwencji czego zadłużenie przedstawione w wyciągu z ksiąg rachunkowych Banku powinno mieć inną wysokość, a to na niej – stosownie do art. 6 k.c. – spoczywał obowiązek dowodowy w tym zakresie. Tym samym pozwana nie wykazała, że spłaciła zadłużenie wynikającego z powołanej wyżej umowy w większym rozmiarze niż wskazywał sam powód, ani też nie podważyła skutecznie wiarygodności przedłożonych przez powoda dokumentów. Jakkolwiek wyciąg z ksiąg rachunkowych banku jest dokumentem prywatnym, to dokument ten, jak każdy inny dowód, podlega ocenie Sądu zgodnie z przepisem art. 233 §1 k.c. Przedmiotowy wyciąg w pełni koreluje z twierdzeniami pozwu i postanowieniami umowy oraz historią rachunku pozwanej, zaś wyliczenia w nim zawarte są logiczne i prawidłowe z punktu widzenia działań matematycznych. Ponownie podkreślić należy, że to pozwana zobowiązana była wykazać, że dokonała spłaty udzielonej jej pożyczki w wysokości wyżej, niż twierdził powód. W związku z tymi okolicznościami również nieprecyzyjny zarzut kwestionowania powództwa co do wysokości okazał się bezzasadny.

Sąd nie dopatrzył się również jakichkolwiek nieprawidłowości w zakresie żądanych odsetek. Powód domagał się dwóch rodzajów odsetek.

Kapitał pożyczki został oprocentowany według stałej stopy procentowej. Natomiast kapitał pożyczki niespłacony w terminie stawał się zadłużeniem przeterminowanym. Od niespłaconego w terminie zadłużenia przeterminowanego pożyczkodawca naliczał odsetki według zmiennej stopy procentowej. Wysokość stopy procentowej żądanych przez powoda odsetek umownych jak i za opóźnienie wynikała z umowy oraz cennika i nie przekraczała odsetek maksymalnych. Podstawę prawną żądania odsetek umownych stanowi art. 359 §1, §2 i §2[1] k.c., natomiast odsetek za opóźnienie przepis art. 481 §1, §2 i §2[1] k.c. Odsetki z art. 481 k.c. pełnią funkcję odszkodowawczą, za nieterminową spłatę kapitału i z zasady przewyższają odsetki z art. 395 k.c., co ma na celu wymuszenia na dłużniku terminowej spłaty długu. Podkreślenie wymaga, że do dnia wymagalności roszczenia (całości niespłaconego kapitału) powódka naliczała odsetki na podstawie art. 359 §1 k.c., zaś od dnia wymagalności roszczenia (kwot, których termin spłaty minął) na podstawie art. 481 §1 k.c.

Mając to na uwadze, Sąd uznając powództwo za wykazane, uzasadnione, tak co do zasady, jak i wysokości orzekł zgodnie z żądaniem pozwu, zasądzając w punkcie I wyroku od pozwanej rzecz powoda kwotę 9.808,42 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym, przy czym nie wyższymi niż odsetki maksymalne za opóźnienie, liczonymi od kwoty 8.658,37 zł od dnia 28 września 2018 r. do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął w pkt II wyroku zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu - na podstawie art. 98 §1 i § 2 k.p.c., które stanowią, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw; do niezbędnych kosztów procesu prowadzonego przez stronę osobiście lub przez pełnomocnika, który nie jest adwokatem, radcą prawnym lub rzecznikiem patentowym, zalicza

się poniesione przez nią koszty sądowe, koszty przejazdów do sądu strony lub jej pełnomocnika oraz równowartość zarobku utraconego wskutek stawiennictwa w sądzie. Suma kosztów przejazdów i równowartość utraconego zarobku nie może przekraczać wynagrodzenia jednego adwokata wykonującego zawód w siedzibie sądu procesowego.

Na koszty poniesione przez powoda w niniejszej sprawie składały się: 300 zł z tytułu opłaty sądowej od pozwu (art. 28 pkt 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2005 Nr 167, poz. 1398 z późn. zm.)), 17 zł z tytułu opłaty skarbowej od pełnomocnictw (art. 1 ust. 1 pkt 2 oraz część IV załącznika ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. 2006 Nr 225 poz. 1635 z późn. zm.)). Łącznie koszty te wyniosły 317 zł, zaś na podstawie przywołanych przepisów na pozwanej spoczywa obowiązek zwrotu powodowi kosztów procesu.

Sygn. akt III C1793/19

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować;
2. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pozwanej M. Z. z pouczeniem o apelacji;
3. Z uwagi na § 3 Zarządzenia nr 24/20 Prezesa Sądu Rejonowego Szczecin- Centrum w Szczecinie z dnia 18 marca 2020 r. w sprawie organizacji pracy sądu i terminów procesowych w związku z rozpowszechnianiem się wirusa (...)2, wstrzymać się z wykonaniem pkt 2 zarządzenia do czasu odwołania ww. Zarządzenia;
4. Akta przedłożyć z apelacją lub za miesiąc.

19.03.2020 r., SSR Justyna Pikulik